

ד"ר גרגורי קצמו

שידה נפגעה מדלת של אוטובוס. סירבתי ונתתי לה הפנייה למנהל המחלקה. אמרתי לה שתבוא ביום השלישי. הוא יבדוק אותך והוא יחליט' אמרתי לה. 'צאתי לסיוור במחלקות. עד שבשעה שלוש אחרי-הצהר ריים קראו לי לחדר-המיון. ושם היכו לי שוטרים. שעצרו אותי באשמת אונס ציפורה ביטון.'"

גירסתה של ציפי עצמה למה שהתייחס בבוקר שונה לחלוטין. אחרי הביקור השני אצל דוקטור קצמן, בבית-החולים, הוא האשימה אותו כי אנס אותה. 'מאז המיקרה אני עצבנית מאד, לא צוחקת כמו תמיד וקשה לי לישון. זו היתה חוויה בלתי-ניימיה.' טוענת ציפי. 'אולי זה לא

כיום. כשנגמר הניתוח, הודיעו לי מחדר המיון שיש שם הרבה חולים שהגיעו במשך הלילה. ציפורה ביטון היתה אחת הממי תינות. היא התלוננה בפני שידה נתפסה בדלת של אוטובוס כמה שעות קודם-לכן. ושהיא אינה יכולה להזיז את כף-היד. היא באה לחדר-המיון עם אמה. הבדיקה הקלינית שערבתי, הראתה שאין צורך לאשפוץ אותה. לא היו גם סימנים לכך שהיד נתייבחה על-ידי דלת של אוטובוס.

היא ביקשה שאתן לה אישור שהיא נפגעה באוטובוס. היא כנראה התכוונה לדרוש פיצויים מאג"ד. אני לא האמנתי לה כל-יך. החלטתי לשלוח אותה לביתה, ואמרתי לה שאם גם בבוקר תרגיש כא-

היא אומרת: הוא אנס אותי!

הספר לתפירה מרים בתל-אביב. 'כשירדנו, רינה ואני, מן האוטובוס, הרגשתי שאני לא יכולה להזיז את אצבעות היד. חזרתי הביתה, ויחד עם אמי החלטנו לגשת לחדר-המיון בדונולו ב' ביפו. הגעתי לבית החולים עם אמי באחת וחצי אחרי הצות. נבדקתי, ואמרו לי לחכות עד שיגיע הרופא הגדול.

הרופא הגדול" הגיע בשעה שלוש אחר הצות. כשסיים סיבוב במחלקות. היה זה ד"ר קצמן. שמיהר לבדוק את החולים ש' נאספו בינתיים בחדר-המיון. מספרת ציפי את גירסתה: 'הוא בדק אותי, ואמר לי לחכות מחוץ לחדרו. כשגמר לבדוק את שאר הממתינים, קרא לי שנית. הוא בדק אותי פעם נוספת. והורה לי להיכנס לחדר-הניתוחים שליד חדר-המיון, ולהמתין לו שם. הוא אמר לי ששם יטפל בי. כשאמי נכנסה איתי, הוא אמר לה: 'גברתי, את תמתיני בחוץ'.

נשארתי לבדי. אחר-יך נכנס אה, בשם חיים, והזריק לי זריקה. ראיתי שדוקטור קצמן מסתכל מאחרי הדלת. כשהסתובבתי אליו, הוא מיהר לסגור את הדלת ואמר: 'בסדר, אני לא אסתכל'. כשיצא האח מייד הרה אמי להיכנס, אבל אחרי כמה דקות שוב הופיע קצמן, וציווה עליה לעזוב. הוא אמר לי: 'תנחתי קצת ותירגעי'. הוא עצמו נשאר בחדר.

דוקטור קצמן הסתכל עלי. אני אחזתי ביד הפגועה, כי היא כאבה לי, והוא אמר: 'תעובי את היד, מה איתך?' אחר-יך, פית' אום היבך אותי ונישק אותי במצח. שאלתי אותו: 'מה זה צריך להיות?' והוא ענה: 'אני לא אעשה לך שום דבר'. שאלתי אותו מה בקשר ליד שלי, והוא ענה שאצטרך לבוא בבוקר. רצייתי לקום וללכת, אבל הוא עיכב בעדי ואמר: 'אל תלכי, הכי כאן עד הבוקר'. הוא כרע על ברכיו ונישק לי בברכיים, ואחר-יך שאל אותי מתי אפי שר להיפגש איתי.

אמי הציצה מבעד לדלת, והוא שלח אר' תה החוצה. הוא פנה אלי שוב, והציע שישלח את אמי הביתה במונית, ושאני אשאר שם עד הבוקר. עד שיבוא הרופא המומחה. בסוף ראיתי שהבן-אדם הזה לא נעים, ופשוט קמתי והלכתי.

עד אז לא היה בראש שלי מה שהוא רוצה ממני, וגם לא רצייתי לעשות בעיות. היד כאבה לי, ורצייתי שמישהו יטפל בי. לפני שעזבנו את חדר-המיון, הוא יצא ואמר פעם נוספת לאמי ולי, שאני הייבת

ציפי ביטון

ב יום-העצמאות השנה, בשעה אחת בצהריים, נכנסה ציפורה ביטון (22) לתחנת-המיטרה ביפו. פנתה אל היומני איי-התורן ולחשה לו: 'גאנסתי!' על שא' לות הסכימה לענות רק לאחר-מכן, בחדר סגור וללא נוכחות של אנשים רבים מדי. משום כך, הסבירה, גם לא זעקה בשעה שנאנסה, לפי טענתה, ולא סיפרה זאת לבני-מישפחה (פרט לאמה).

שעתיים מאוחר יותר הגיעו השוטרים, יחד עם ציפורה, לחדר-המיון של בית-החבר לים דונולו (ב' ביפו). הם מיהרו לעצור את הרופא העולה-החדש מרוסיה, דוקטור גריגורי קצמן, בן 39, נשוי ואב לבן. הא' שמה היתה: 'הנ'ל. בהיותו רופא בתור-

ת"ן בתוך-הת"ן

נורא כלי-יך, אבל גם לא כבוד גדול להי' אנס על-ידי רופא.

„הוא אנס

אותי!"

מ ספרת ציפי: 'לא רצייתי ללכת בבוקר לבית-החולים. אבל אמי לחצה עלי, או הלכתי לשם עם חברתי, רינה. באחת-עשרה בבוקר הגענו לחדר-המיון. המתנו חצי-שעה, ואז הופיע הרופא. הוא שאל אותי מה שלום היד. עניתי שיותר טוב. למרות שעדיין לא יכולתי להזיז את האצבעות. לא רצייתי שהוא יתחיל שוב פעם עם הטיפולים הארוכים שלו. הוא אמר לי לחכות, ואחרי עשר דקות קרא לי. הוא אחז בידי, ואמר: 'אני לוקח אותך לחדר-הניתוחים'.

אני לא מבינה כלום ברפואה, והשכחתי שהוא מתכוון לטפל בי. רינה ביקשה ממנו להצטרף, ולהיות נוכחת בשעת הטיפול. אני לומדת סיעוד ולא אפריע', אמרה לו. אבל הוא אמר לה להמתין בחוץ. שאלתי

ביום, ותראה שאיננה יכולה להזיז את אצ' בעות היד, שתחזור אלי'.

ציפי ואמה מכחישות מכל-יכול את ה' טענה כי דרשו מן הרופא אישור כלשהו. 'כל מה שרצייתי, בתוס'לב, היה שיבדקו לי את היד, כדי לראות אם אין לי שבר או משהו כזה.' טוענת ציפי, חברתה, ריי' נה, העידה במישטרה כי אכן, ידה של ציפי נפגעה מדלת האוטובוס. 'היא בחורה צנועה וביישנית מטיבעה, לא מעוררת מהומות. משום כך היא גם לא צעקה באר' טובוס, ועל כאביה התלוננה רק לפני אמה. כשהגיעה הביתה', העידה רינה.

למחרת היום, הגיעה ציפי לבית-החולים יחד עם חברתה, זו שהיתה עדה לתאונה בלילה הקודם. מספר דוקטור גריגורי קצי' מן: 'בבוקר יום-העצמאות, בשעה עשר, הופיעה ציפי ביטון בחדר-המיון. בדקתי אותה שוב. היא התלוננה שהכאבים נמש' כיום, ושהיא עדיין לא יכולה להניע את אצבעות היד שנפגעה. ראיתי שזה בדיוק כמו שהיה בליל: שום דבר מבחינה קלי' נית'.

אבל היא לחצה עלי שאתן לה אישור,

לבוא בבוקר כדי שהוא יטפל ביד שלי. חזרנו הביתה בשלוש וחצי אחר הצות.

„אינני

אשם!"

ג ירפתו של דוקטור גריגורי קצמן מנגדת כליל לגירסתה של ציפי - הן לגבי פגישתם הראשונה, בלילה, והן לגבי פגישתם השנייה, בבוקר יום-העצמ' אות עצמו. דוקטור קצמן משמש רופא-אורטופד בבית-החולים דונולו ביפו מזה כשנתיים, מאז עלה ארצה. עתה מתכוון הדוקטור המשופם והסימפטי, כעדות חבר' ריו הרופאים, לעזוב את הארץ עם חום המישפט. 'העלילו עלי עלילת-שווא', מ' מלמל הרופא ללא הרף. 'איזו מין מדינה זו שמשעים רופא מעבודתו, כשהוא בכלל לא אשם?'

וכך משחזר ד"ר קצמן את מעשיו בערב יום-העצמאות ולמחרתו, בחג עצמו: 'ב' שעה אחת אחר הצות הייתי בחדר-הניתוחים. היה שם פצוע, שהובא מתאונת-דרי'

נות, ביום ה-5 במאי, לקח את ציפורה ביטון, בת 22, לחדר-המנוחה של הרופאים ואנס אותה שם.

„כחי עד

הבוקר!"

ה תקרית האימה, שהביאה לי' השעייתו של דוקטור קצמן מעבודתו בבית-החולים עד לגמר המישפט, החלה עוד בערב הקודם, כאשר המוני בית ישראל חגגו את ערב יום-העצמאות. קצמן נשאר באותו ערב תורן בבית-החולים דונולו, שבו עבד. ציפורה ביטון, תושבת יפו, יצ' אה. בשעת-ערב מאוחרת, 'לעשות סיבוב' בתל-אביב עם חברתה רינה.

בארבעים דקות אחרי הצות עלו הי' שתיים על אוטובוס שנסע מכיון מלכי ישראל בתל-אביב לביתן במרכז יפו. תוך כדי הנסיעה נפגעה ביד מדלת האוטובוס. לא עשיתי מזה עניין, סיפרה השבוע צי' פורה (ציפי') ביטון, העובדת בתדיראן ולומדת בערבים להיות מודליסטית בבית'